

14. Heonhee Shin. North Korea's Kim sends 'get well soon' wishes for South's coronavirus battle. *Reuters*. 2020. March 5. URL : <https://www.reuters.com/article/us-northkorea-southkorea-letter/north-koreas-kim-sends-get-well-soon-wishes-for-souths-coronavirus-battle-idUSKBN20S0OW>
15. Smith Josh. Burdened by sanctions, North Korea sees coronavirus threaten economic lifelines. *Reuters*. 2020. February 4. URL : <https://www.reuters.com/article/us-china-health-northkorea/burdened-by-sanctions-north-korea-sees-coronavirus-threaten-economic-lifelines-idUSKBN1ZY0HB>
16. World Health Organization. Coronavirus disease (COVID-19) Situation Dashboard. 2020. March 30. URL: <https://experience.arcgis.com/experience/685d0ace521648f8a5beeee1b9125cd>
17. Fisher M, Sang-Hun C. How South Korea Flattened the Curve. *The New York Times*. 2020. March 23. URL: <https://www.nytimes.com/2020/03/23/world/asia/coronavirus-south-korea-flatten-curve.html>
18. World Health Organization. WHO Director-General's opening remarks at the media briefing on COVID-19. 2020. 18 March. URL: <https://www.who.int/dg/speeches/detail/who-director-general-s-opening-remarks-at-the-media-briefing-on-covid-19---18-march-2020>

УДК 341.45(4-6ЄС)(045)

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ОРДЕР НА АРЕШТ

М. І. Траскевич, О. Г. Турченко

Анотація. У статті досліджено особливості застосування Європейського ордеру на арешт як ефективного інструменту міжнародного співробітництва у кримінально-правовій сфері, встановлено позитивні та негативні аспекти застосування Європейського ордеру на арешт, досліджено правову природу цього інструменту, зроблено порівняння Європейського ордеру на арешт та екстрадиції. Особлива увага приділяється проблемним питанням застосування Європейського ордеру на арешт в країнах Європейського Союзу та України.

Ключові слова: Європейський ордер на арешт, екстрадиція, міжнародне співробітництво, Європейський Союз, простір свободи, спільна політика безпеки, правосуддя.

На сьогодні є актуальним питання міжнародного співробітництва у кримінально-правовій сфері, метою якого є створення простору свободи, миру, безпеки та правосуддя. Ефективним та дієвим механізмом такого співробітництва є Європейський ордер на арешт. За допомогою цього інструменту в кожному конкретному випадку забезпечується невідворотність кримінальної відповідальності та покарання особи, яка вчинила правопорушення.

Європейський ордер на арешт є одним з найбільш важливих блоків реформування системи міжнародного співробітництва в кримінально-правовій сфері, що базується на принципі взаємного визнання судових рішень. Але його застосування як важливого правового інструменту зіткнулося з низкою проблем, в першу чергу, практичного характеру. Дане питання є досить недослідженим на науковому рівні і потребує теоретичного вдосконалення та конкретизації для подальшої реалізації.

Дана тематика є актуальною і для розвитку національного права, оскільки Україна перебуває на шляху євроінтеграції, важливою частиною якої є гармонізація законодавства України з правом Європейського Союзу. Саме тому, на нашу думку, є доречним звернутись до позитивного досвіду Європейського Союзу.

Дослідженням окремих аспектів функціонування Європейського ордеру на арешт займались вітчизняні та зарубіжні науковці: Воронін О. В., Гончарук О. В., Гришук Г. М., Ірінеєва В. І., Наливайко Є. О., Jan Wouters, Frederik Naert, Mathisen Gjermund, John RWD Jones, Rosemary Davidson, Susie Alegre and Marisa Leaf та інші.

Метою статті є дослідження правової природи та особливостей реалізації Європейського ордеру на арешт, порівняння Європейського ордеру на арешт та екстрадиції, виділення позитивних та негативних аспектів застосування Європейського ордеру на арешт, виділення проблемних питань застосування Європейського ордеру на арешт в країнах Європейського Союзу та України.

Виклад основного матеріалу дослідження. Важливим напрямом міжнародного співробітництва у кримінально-правовій сфері є екстрадиція. У Європейському Союзі з метою спрощення складної політичної та адміністративної екстрадиційної процедури та заміни її на більш ефективний механізм реалізації класичних відносин співпраці – передачі осіб між судовими органами є Європейський ордер на арешт. Правовою основою введення його в юридичний обіг є Рамкове рішення Європейської ради від 13 червня 2002р. «Про Європейський ордер на арешт та процедури передачі осіб між державами-членами» (далі – Рамкове рішення) [1].

Проаналізувавши положення даного рішення можна зробити висновок, що Європейський ордер на арешт є найсуттєвішою формою співробітництва в царині правосуддя, конкретним і реальним втіленням в кримінально-правовій сфері принципу взаємного визнання та свободи руху судових рішень у кримінальних справах. Сутність взаємного визнання судових рішень полягає в тому, що судові рішення, прийняте в одній державі-члені Європейського Союзу, підлягає автоматично визнанню і виконанню в іншій.

Фундаментальною підставою для функціонування даного інструменту співробітництва є підвищений ступінь довіри і взаємодії між державами-членами. Але разом з тим, варто зазначити, що Рамкове рішення не впливає на використання країнами-членами Європейського Союзу положень екстрадиції, які визначені міжнародними договорами у відносинах з іншими державами, які не є членами ЄС.

Рамкове рішення містить дефініцію, відповідно до якого Європейський ордер на арешт – це «видане державою-членом судові рішення з метою затримання та передачі іншою державою-членом розшукуваної особи для здійснення кримінального переслідування або для виконання покарання або заходів безпеки, пов'язаних з позбавленням волі». Також зазначено, що він є простим документ, що містить ім'я та громадянство розшукуваної особи, підтвердження наявності чинного рішення суду проти цієї особи, природу та правову кваліфікацію злочину, його опис та відповідні покарання, що мають бути застосовані, а також інформацію про судовий орган, що видав ордер.

Основними суб'єктами Європейського ордеру на арешт є: орган, який видає ордер, та орган, який виконує ордер. Рамковим рішенням виконання зазначених функцій покладається на судовий орган держави-члена Європейського Союзу, компетентний на це відповідно до національного права. Інші органи влади можуть виконувати лише обов'язки щодо сприяння суду у реалізації повноважень відносно Європейського ордеру на арешт, зокрема таких як отримання та надсилання ордерів. При цьому, кожна держава-член ЄС наділена правом самостійно визначати у внутрішньому праві, які саме судові органи наділяти такими повноваженнями.

Але на практиці, не у всіх країнах Європейського Союзу суди здійснюють видачу ордеру. В деяких країнах цим повноваженням наділені прокурори. У цьому контексті Високий суд Лондона відзначив: «не може бути сказано, що термін судовий відноситься тільки до судді, який виносить рішення. Інші, включаючи прокурорів, можуть бути включені в цей термін для різних цілей. Це повністю узгоджується з принципами взаємного визнання і взаємної довіри, щоб визнати дійсним ЄОА, виданий органом кримінального переслідування, призначеним відповідно до статті 6 Рамкового Рішення». Підтримав цю позицію і Верховний суд Об'єднаного Королівства [2, с. 213–214]. У Німеччині таким органом виступає позасудовий орган в особі Генерального прокурора при Верховному суді Німеччини, який має право попередньо вирішувати питання про допустимість видачі переслідуваної особи, а також висловлювати згоду на видачу [3, с. 183]. Отже, можемо зробити висновок, що питання хто є суб'єктом видачі, виконання ордеру на арешт, його компетенція узгоджується в залежності від кримінально-правової системи держави-члена Європейського Союзу, її особливостей і країни адаптують та тлумачать Рамкове рішення у відповідності з національним правом.

З огляду на вищезазначене, вважаємо необхідним з метою конкретизації та вдосконалення визначення, внести зміни до частини 1 статті 1 Рамкового рішення,

Європейський ордер на арешт – це видане державою-членом *рішення судового чи позасудового органу* з метою затримання та передачі іншою державою-членом розшукуваної особи для здійснення кримінального переслідування або для виконання покарання або заходів безпеки, пов'язаних з позбавленням волі.

З метою результативного дослідження правової природи та з'ясування позитивних і негативних аспектів застосування Європейського ордеру на арешт вважаємо необхідним порівняти зазначений інструмент міжнародного співробітництва з екстрадицією.

Однією з відмінних ознак, є введення в юридичний обіг терміну «передача». У Рамковому рішенні класичний термін «екстрадиція» (з англ. «extradition») замінено терміном «передача» (або «видача», з англ. «surrender»). Тобто, в міжнародно-правовій сфері запроваджено нову форму співробітництва держав у боротьбі із злочинністю. До цього країни Європейського Союзу здійснювали передачу обвинувачених лише міжнародним судам і термін «екстрадиція» у такому випадку не застосовувався. Але, в самому Рамковому рішенні «екстрадиція», «видача» і «передача» використовуються як синоніми [1]. На нашу думку, буквальне тлумачення міжнародно-правових норм дозволяє зробити висновок про їх різний зміст та значення. Під видачею варто розуміти лише доставку однією державою особи, яка знаходиться на її території іншій державі для притягнення до кримінальної відповідальності або для виконання вироку. А передача особи – це доставлення особи державою в міжнародний орган або установу юстиції. Таким чином, новий термін «передача особи» в контексті Рамкового рішення був введений з метою підкреслення відмінності, удосконалення та відокремлення процедури Європейського ордеру на арешт від екстрадиції. Але в теорії питання дефініції є досить спірним, оскільки деякі науковці ототожнюють поняття «видачі» і «передачі» особи в процесі екстрадиції.

Передача злочинців з однієї держави-члена ЄС в іншу на підставі виданого Європейського ордеру на арешт замінила традиційну процедуру екстрадиції. До цього вона ґрунтувалася на двосторонніх або багатосторонніх угодах. Також, даним рішенням встановлюється пряма та швидка видача ордерів на арешт між компетентними судовими органами держав-членів, замінюючи складну та тривалу процедуру запитів через дипломатичні канали чи міністерства юстиції з обмеженою роллю органів правосуддя.

Класична процедура екстрадиції вимагає міждержавного, міждержавного підходу із залученням дипломатичних каналів. Європейський ордер на арешт, навпаки, ґрунтується на прямих контактах між судовою владою. Він відсилається безпосередньо компетентному судовому відомству у разі, якщо відомо, де знаходиться розшукуваний. Тоді суд встановлює особу заарештованого і починає разом із стороною, яка подала прохання, готувати рішення про передачу його згідно з ордером. Якщо злочинець переховується, то запити про його арешт і передачу надходять до Шенгенської інформаційної системи й Інтерполу. Поліція отримує ці запити і після затримання розшукуваного передає його судовому відомству, що виписало ордер. Для перекладу ордерів потрібною мовою використовується спеціальна міжнародна мережа перекладачів. Отримати інформацію про те, яке саме відомство приймає європейський ордер на арешт у тій чи іншій країні Європейського Союзу, можна через Європейську правову мережу, створену для полегшення кримінально-правової співпраці. Наприклад, випуску і розгляд європейських ордерів на арешт у Великій Британії здійснює десять спеціальних судів [4, с. 135]. З огляду на вищезазначене, можемо зробити висновок, що на відміну від екстрадиції рішення про передачу на основі європейського ордеру на арешт приймають національні судові органи відповідно до процесуального законодавства запитуваної держави, що робить дану процедуру швидшою, ефективнішою та конкретнішою.

На відміну від процедури екстрадиції, яка може тривати численні місяці і навіть роки, виконання Європейського ордеру на арешт має конкретні часові межі: після затримання особи остаточний питання про його видачу вирішується судом у строк не більше 60 днів з моменту арешту, у виняткових випадках такий термін може бути продовжений до 90 днів. Держава, яка вимагав передачі особи, може надіслати

Європейський ордер за допомогою електронних засобів зв'язку компетентним органам влади держави, де переховується злочинець. Особу, яка вчинила злочин, може бути заарештовано негайно на підставі європейського ордера. Упродовж 48 годин особа, щодо якої видано ордер, повинна з'явитися в суд. Якщо затримана особа дає згоду на видачу, то таке рішення приймається протягом 10 днів після надання згоди. Варто зазначити, що введення процедури видачі Європейського ордера на арешт дозволило значно прискорити передачу осіб з однієї країни в іншу [5, с. 349; 6, с. 60]. Отже, Європейський ордер на арешт підлягає розгляду та виконанню в режимі особливої строкowości – реалізація в найкоротший строк, у день, встановлений за згодою сторін, які співпрацюють. Це є водночас і перевагою, і недоліком. Позитивним аспектом є те, що процедура відбувається без затягування, швидко, в короткі строки. Негативним аспектом є обмеження строком, у зв'язку з чим на перший план висуваються не людина, її права, а сама процедура, яка має формальний характер, оскільки вина особи у вчиненні злочину до якої застосовується процедура передачі, не досліджується в повній мірі.

Натомість за правилами екстрадиції запит щодо видачі упродовж року міг очікувати свого вивчення судом, яке надалі проходило дві стадії: судову, під час якої запит про екстрадицію розглядався в суді, і політичну – коли остаточне рішення приймалося урядом або главою держави. Процедура Європейського ордера на арешт передбачає одну стадію, під час якої лише судова влада приймає рішення. Водночас така постановка питання наводить на думку, що суд, який вирішує питання про екстрадицію, вимушений вирішувати і питання суто політичного характеру [4, с. 136].

Класична процедура екстрадиції дозволяла державам Європейського Союзу не видавати терористичний елемент, аргументуючи відмову політичними мотивами злочину. Введення Європейського ордера на арешт знівелювало зазначену практику, і стало дієвим та результативним моментом для міжнародного співробітництва у сфері боротьби із тероризмом. Так, в 2007 році за ордером, виписаним судом Великобританії, вдалося затримати Хусейна Османа, який підозрювався в організації вибуху в Лондоні в 2005 році: за допомогою Європейського ордеру на арешт процедура передачі обвинуваченого Італією до Великобританії була здійснена в гранично короткі терміни [7]. Отже, виходячи з даного прикладу можна констатувати той факт, що Європейський ордер на арешт є ефективним та оперативним інструментом у боротьбі з тероризмом, а отже має міжнародне значення і є важливим не лише у європейському просторі.

Ще однією вагомою відмінною рисою є простота процедури передачі особи, яка вчинила злочинне діяння на підставі Європейського ордеру на арешт, а також має специфічну сферу застосування. При передачі такої особи не має значення його кваліфікація, за вчинення якого особа передається, тобто відмінність визначення злочину на національному рівні. За європейським ордером на арешт, як і при процедурі екстрадиції, особа передається за вчинення злочину, який карається позбавленням волі на максимальний термін: не менше одного року або строк призначеного покарання має становити не менше чотирьох місяців [1; 8]. Отже, ознака простоти процедури свідчить про її демократичну сутність, доступність, несуперечливість, ефективність, а також легкий і чіткий механізм реалізації.

Проблемним аспектом застосування Європейського ордеру на арешт є відсутність права не передавати підданих держав Європейського Союзу. За цим ордером існує принцип, за яким усі особи, котрі вчинили злочин і є підданими держав Європейського Союзу, відповідають за скоєні злочини перед судами ЄС. У цьому випадку такий інститут захисту, як політичний притулок, у межах держав Європейського Союзу не існує. Це є порушенням Європейської конвенції про захист прав і основних свобод людини 1950 р.

Щодо дослідження проблемних аспектів застосування Європейського ордеру на арешт для розвитку права Україна, як євроінтегруючої держави, то треба вказати на таку правову особливість Європейського ордеру на арешт, як те, що на відміну від українського законодавства, Рамкове рішення не містить заборони щодо передачі

державами ЄС своїх громадян. Єдиним застереженням у цьому аспекті є те, що країни ЄС мають можливість закріпити у своєму внутрішньому законодавстві у якості умови для передачі свого громадянина положення про те, що після участі такої особи у судовому засіданні, вона повинна бути відправлена назад до країни свого громадянства для відбування покарання [9, с. 47].

Відповідно до статті 25 Конституції України: «Громадянин України не може бути вигнаний за межі України або виданий іншій державі. Україна гарантує піклування та захист своїх громадян, які перебувають за її межами» [10]. Частина 1 статті 10 Кримінального кодексу України містить таке положення: «Громадяни України, які вчинили злочини поза межами України, не можуть бути видані іноземній державі для притягнення до кримінальної відповідальності та віддання до суду» [11]. Тобто має місце пряма заборона видачі громадян України іншій державі, а норма Кримінального кодексу України розширює і конкретизує норму встановлену Конституцією України. А отже, це правове положення є однією з перешкод при вірогідній імплементації Рамкового рішення в Україні, оскільки наявне протиріччя з конституційним принципом.

Показовим прикладом у вирішенні проблеми імплементації Рамкового рішення є приклад Німеччини, але він є більш актуальним для держав-членів ЄС, які мають схожу правову систему, а для України в перспективі. Імплементація Рамкового рішення в національне право Німеччини була здійснена Законом від 21 липня 2004 році «Про реалізацію рамкової рішення про європейський ордер на арешт і судовий розгляд з питань видачі осіб між державами-членами ЄС» [12]. Цей закон вніс відповідні зміни в національне законодавство, що порушили конституційний принцип неприпустимості видачі власних громадян. Закон, що імплементував Ордер в національне право, був оскаржений до Федерального конституційного трибуналу громадянином Сирії, який мав також німецьке громадянство. Він підозрювався в приналежності до терористичної організації, щодо якого Іспанією був виданий Ордер. Заявник вважав, що закон порушує гарантовані німецьким правом основоположні права, такі як право на особисту свободу, рівність перед законом, заборону на екстрадицію німецьких громадян, право на звертатися до суду за захистом.

Розглянувши скаргу, Конституційний трибунал Німеччини прийшов до висновку про неконституційність закону, закликав владу до «коректної імплементації правил видачі на підставі Ордеру». Конституційний трибунал визнав, що закон порушує конституційний принцип особистої свободи німецького громадянина, що забороняє екстрадицію, і принцип права на доступ до правосуддя. Конституційний трибунал роз'яснив, що німецький громадянин повинен бути захищений від видачі, якщо злочин було скоєно на території Німеччини. Крім того, закон не вніс жодних підстав для відмови у виконанні Ордера, у зв'язку з чим не були вичерпані всі можливості захисту прав і законних інтересів німецьких громадян. На думку Конституційного трибуналу Німеччини, процедура виконання Ордеру повинна тлумачитися в світлі положень Європейської конвенції про захист прав людини і основних свобод 1950 р, що вимагає поважати інтереси держав-членів ЄС, що не виключає контролю національного права держави, що видає Ордер, німецькою владою відповідно до принципу верховенства закону. Ордер є невідповідним юридичним інструментом, що не враховує національно-правове регулювання кожної з держав-членів ЄС.

Таким чином, необхідно уточнення причин відмови у виконанні Ордера, оскільки була продекларована необхідність контролю законодавства держави запиту. Трибунал вивів правило про те, що відмова в видачі власних громадян не є безумовною.

В результаті визнання закону неконституційним був прийнятий новий закон, який передбачає захист німецьких громадян від видачі в разі вчинення (хоча б частково) злочину на території Німеччини. Видача німецького громадянина можлива за умови надання гарантій запитуючій державі, що у разі засудження особи до покарання, виконуваного реально, засуджений, висловивши на те згоду, може бути знову переданий до Німеччини для виконання покарання [13].

Деякі держави-члени ЄС також внесли зміни в національне кримінально-процесуальне право, яке дозволило в ряді випадків видавати власних громадян. Наприклад, на підставі рішення Конституційного трибуналу Польщі втратило чинність положення польського Кодексу кримінального процесу, яке раніше забороняло видавати власних громадян [3, с. 181-182].

Отже, на прикладі Німеччини, можемо зробити висновок, що при імplementації Рамкового рішення в національне право, необхідно враховувати особливості внутрішнього кримінально-процесуального права та законодавства та правової системи держави в цілому з метою уникнення суперечностей.

Висновки. Дослідивши особливості застосування Європейського ордеру на арешт та проаналізувавши правову природу цього інструменту міжнародного співробітництва можемо зробити такі висновки: по-перше, Європейський ордер на арешт – це ефективний, оперативний та результативний інструмент міжнародного співробітництва, який замінив застарілу, досить складну і довготривалу процедуру екстрадиції в Європейському Союзі.

По-друге, встановлено, що питання хто є суб'єктом видачі, процедура виконання ордеру на арешт, його компетенція узгоджується в залежності від кримінально-правової системи держави-члена Європейського Союзу, її особливостей і країни адаптують та тлумачать Рамкове рішення у відповідності до національного права, рішення про передачу на основі європейського ордеру на арешт приймають національні органи відповідно до процесуального законодавства запитуваної держави, що робить дану процедуру швидшою, ефективною та конкретнішою.

По-третє, дослідивши та проаналізувавши теоретичні та практичні положення, вважаємо необхідним з метою конкретизації та вдосконалення визначення, внести зміни до частини 1 статті 1 Рамкового рішення такого змісту: «Європейський ордер на арешт – це видане державою-членом *рішення судового чи позасудового органу* з метою затримання та передачі іншою державою-членом розшукуваної особи для здійснення кримінального переслідування або для виконання покарання або заходів безпеки, пов'язаних з позбавленням волі».

По-четверте, Європейський ордер на арешт в порівнянні з екстрадицією, підлягає розгляду та виконанню в режимі особливості строковості – реалізація в найкоротший строк, у день, встановлений за згодою сторін, які співпрацюють, що є незаперечною перевагою, і недоліком. Але негативним аспектом є обмеження строком, у зв'язку з чим на перший план висуваються не людина, її права, а сама процедура, яка має формальний характер, оскільки вина особи у вчиненні злочину до якої застосовується процедура передачі, не досліджується в повній мірі.

По-п'яте, в порівнянні з екстрадицією, Європейський ордер на арешт має простоту процедури, що свідчить про її демократичну сутність, доступність, несуперечливість, ефективність, а також легкий і чіткий механізм реалізації.

Аннотація. В статье исследованы особенности применения Европейского ордера на арест, как эффективного инструмента международного сотрудничества в уголовно-правовой сфере, установлены позитивные и негативные аспекты применения Европейского ордера на арест, исследована правовая природа этого инструмента, сделано сравнения Европейского ордера на арест и экстрадиции. Особое внимание уделяется проблемным вопросам применения Европейского ордера на арест в странах Европейского Союза и Украины.

Ключевые слова: Европейский ордер на арест, экстрадиция, международное сотрудничество, Европейский Союз, пространство свободы, общая политика безопасности, правосудие.

Abstract. The article explores the peculiarities of using the European arrest warrant as an effective instrument of international cooperation in the criminal law sphere, identifies the positive and negative aspects of applying the European warrant of arrest, investigates the legal nature of this instrument, compares the European arrest warrant and extradition. Particular attention is paid to the problematic issues of applying the European arrest warrant in the countries of the European Union and Ukraine.

Key words: European arrest warrant, extradition, international cooperation, European Union, space of freedom, general security policy, justice.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Про Європейський ордер на арешт та процедури передачі осіб між державами-членами: Рамкове рішення Європейської ради від 13 червня 2002 р. № 2002/584/ПВД. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_b17.
2. Бенч Н. Правова природа Європейського ордеру на арешт у праві Європейського Союзу. *Національний юридичний журнал «Теорія і практика»*. № 5. 2016. С. 213–216.
3. Ключников А. Ю. Исполнение европейского ордера на арест в Германии. *Ленинградский юридический журнал*. 2017. С. 180–189. URL : <https://cyberleninka.ru/article/n/ispolnenie-evropeyskogo-ordera-na-arest-v-germanii>.
4. Наливайко Є. О. Розшук та видача підозрюваного (обвинуваченого). *Науковий часопис Національної академії прокуратури України*. № 4. 2016. С. 131–137.
5. Попаденко Е.В. Европейский ордер на арест как альтернатива экстрадиции. Современные проблемы уголовного права, уголовного процесса и криминалистики: сб. м-лов Междунар. науч.-практ. конф. Краснодар. 2013. С. 348–353.
6. Зуев В. В. Гармонізація кримінального процесуального законодавства України з питань екстрадиції особи у кримінальному провадженні зі стандартами міжнародного кримінального суду. *Кримінальний процес та криміналістика: судова експертиза. Юрист України*. 2018. С. 55–61.
7. Потемкина О. Проблемы применения европейского ордера на арест государствами-членами ЕС. URL : <http://alleuropa.ru/?p=2523>
8. Європейська конвенція про видачу правопорушників Париж, 13 грудня 1957 року URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_033?find=1&text=%D1%81%D1%82%D1%80%D0%BE#w11
9. Бенч Н. Правові особливості застосування Європейського ордеру на арешт. *Журнал європейського і порівняльного права*. № 4. 2016. С. 39–52.
10. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
11. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 № 2341-III URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/23_41-14
12. Gesetz zur Umsetzung des Rahmenbeschlusses über den Europäischen Haftbefehl und die Übergabeverfahren zwischen den Mitgliedstaaten der Europäischen Union (Europäisches Haftbefehlsgesetz - EuHbG) vom 20 Juli 2006 URL: https://www.bgbl.de/xaver/bgbl/start.xav?start=%2F%2F*%5B%40attr_id%3D%27bgbl106s1721.pdf%27%5D#__bgbl__%2F%2F*%5B%40attr_id%3D%27bgbl106s1721.pdf%27%5D__1585680106035
13. Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen vom 23 dezember 1982 URL: <https://www.gesetze-im-internet.de/irg/>

УДК 342.9:3.078.3(045)

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ВИЗНАЧЕННЯ СПІВВІДНОШЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО НАГЛЯДУ ТА КОНТРОЛЮ ЗА ОСОБАМИ, ЗВІЛЬНЕНИМИ З МІСЦЬ ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ

Ю. Р. Тріпак, А. Є. Краковська

Анотація. У даній статті проаналізовано проблемні теоретико-правові аспекти визначення співвідношення адміністративного нагляду та контролю, що встановлюються до осіб, звільнених з місць позбавлення волі. Досліджено сутність цих понять з теоретичної точки зору та виокремлено визначення й основні ознаки саме адміністративного нагляду та контролю. Вивчено думки науковців щодо удосконалення контролю за здійсненням адміністративного нагляду та надано бачення автора щодо цього. Крім того, автором наведено власне роз'яснення щодо співвідношення вищезазначених понять. Методологічною основою роботи є порівняльно-правовий метод та метод аналізу.

Ключові слова: адміністративний контроль, адміністративний нагляд, піднаглядний, Національна поліція, особи, звільнені з місць позбавлення волі.

Вступ. Процес трансформації суспільних відносин передбачає реформування законодавства, у тому числі відносин, що виникають у сфері здійснення адміністративного нагляду за особами, звільненими з місць позбавлення волі органами Національної поліції. У